

девојката взоръ моренъ спира,
по гладката повърхность само
огледани звезди съзира.

И не девојка — ангелъ падналь,
повехналь цвѣтъ презъ пролѣтъ ранна —
сега стои подъ старий джбъ:
въ лицето гасне красотата,
въ челото, въ погледа, въ устата
изписва сѣнка черна скръбъ.

И двайсетиятъ день е днесъ на пжтъ...

Наоколо сѣнътъ обхожда всѣки кжтъ,
пожаръ последенъ бързо гасне,
и ето че небето ясно

надъ планинитѣ сини чезне.

Не иде той, не ще се върне,

отъ жалъ девојка ще посърне!

Въ гърдитѣ ѝ тѣга беззвездна,

въ гърдитѣ ѝ болезненъ стонъ,

и на водитѣ въ стона тѣженъ

примѣсва плачъ несдрѣженъ.

Звездитѣ отъ стѣмени склонъ

оглеждатъ се въ сълзѣй-искри,

които по лицето хладно

изчезватъ като падащи звезди,

и цвѣтъ повѣхва, гдето паднатъ.

Виждь срѣдъ скалитѣ тамъ на края.

Какво се мърна? Тихий вѣтъръ

съсъ бѣла кърпица играе;

око тя впива въ далнината.

Сълзитѣ бързо ей изтрива,

надъ погледа ржка и впива

очи въ далеченъ край, кждето

се вгѣва езерото въ планинитѣ:

следъ искра искра по вълнитѣ —

звездитѣ, слѣзли отъ небето.